

ning, ikke her kan paaberaabes som en Autoritet, ialtfald ikke fra Folkethingets Standpunkt. En anden Sag er, at Ministeren tror forud at maatte høre visse Autoriteter og at henholde sig til dem, uden at tro, at han kan tage noget Hensyn til, hvad vi mene. Jeg kommer dernæst til Skipperforeningen. Denne Forening har stadigt holdt paa Vaterskouten. For nogle Aar tilbage, da jeg stillede Forslag om Embedets Nedlæggelse ved Behandlingen af Værnepligtsloven, hvor Stemmerne stode omtrent lige for og imod mit Forslag, og hvor det upaatvibelig var blevet vedtaget, dersom man ikke havde ment, at det var heldigere at gøre Forslaget til Gjenstand for en særlig Lov, har jeg udtalt, at det ikke var saa udeligt, at Skipperforeningen ønskede at bevare dette vel lønede Embede, som i Almindelighed besættes med en af dens Mænd. Det er ingen Insinuation mod Skipperforeningen; det er ganske naturligt, at det kan være saa, og jeg tvivler heller ikke om, at Foreningen har alvorlig Interesse for Forholdet, men forlange, at Foreningen skal afgive en Erklæring, hvorved den opgiver en Retrætepost, som der staa i Sømandsforeningens Andragende, for en vel tjent Sømand, tror jeg ikke man kan. Saa have vi tilbage den Institution, for hvilken det ærede Medlem er Formand; og dens Anskuelse have vi jo nu hørt gjennem det ærede Medlems egne Udtalelser. Men han har ved Siden heraf gjentagne Gange i sit Foredrag betonet, at Bestyrelsen for Sømandsforeningen i Kjøbenhavn, en Forening, som tæller de simple Sømand og flere Andre, der staa Sagen nær, blandt sine Medlemmer, og som det altsaa maa være om at gøre at saa Sagen ordnet paa rette Maade, har udtalt sig for en Ordning paa den Maade som i Lovforslaget er foreslaaet. Det ærede Medlem tager fuldstændigt fejl — fuldstændigt fejl — og dermed falder da ogsaa den meget ærede Ministers Henvisning til „alle Autoriteter“ osv. bort, det vil sige alle Kjøbenhavnske Autoriteter; thi man har ikke spurgt Søkyndige udenfor Kjøbenhavn om Raad i den Henseende. Vedkommende Bestyrelse har i et trykt Andragende, der i sin Tid blev omdelt til Folkethinget, efter at en Forhandling om

Sagen havde fundet Sted under Værnepligtslovens Behandling, sagt, at det var ikke nødvendigt for de Søfarende Skyld at opretholde Vaterskoutinstitutionen; thi selv om man vilde finde det nødvendigt, at Forhøyringskontrakter afsluttedes og Afklæring foregik for en Embedsmand, saa var denne Forretning saa simpel, at, naar Sagen blev ordnet paa den Maade, som Flertallet nu foreslaar, kunde Monstringsbestyreren i Kjøbenhavn træde i Vaterskoutens Sted, og dette udvikes derpaa nærmere der ved, at alle vedkommende Folk jo dog skulle indstilles for Monstringsbestyreren, der alligevel skal bruge de samme Data som Vaterskouten, saaledes som Forholdet nu er ordnet. Nu siger man, at det er et gammelt Andragende, som Bestyrelsen er gaaet fra (Klein: Hør!); ja, men det Giendommelige ved denne Sag er, at jeg holder her i min Haand en Skrivelse, der kun er nogle Dage gammel, nemlig af 28de Februar, hvori den nævnte Bestyrelse erklærer, at den i Et og Alt henholder sig til sit første Andragende og kun midlertidigt har affattet et andet, fordi den ikke troede, at Sagen skulde komme for Lovgivningsmagten, men blive ordnet efter Kjøbenhavnske Autoriteters Udsagn, og i den Pine maatte de gøre Noget, for dog at redde Noget af hvad de ønskede. Det hedder saaledes i den nye Skrivelse: „Bestyrelsen formener fremdeles, at det er unødvendigt at bibeholde en Vaterskout, og den antager, at Monstringsbestyreren kan træde i hans Sted“, og den erklærer med Hensyn til selve det Lovforslag, der her foreligger, at man med det Resultat, hvortil Landsthinget er kommet i denne Sag, ikke kan have noget Haab om Forbedring i disse forældede og rodfæstede uheldige Forhold. Det er altsaa Bestyrelsens Bedømmelse af Vaterskoutens Bestilling og af det Forslag, vi have liggende for os, og jeg gad dog nok vide, hvorledes det ærede Medlem derfor gjertageude kan betone, at han har dem paa sin Side, som fortrinsvis se paa den simple Sømands Larm. Nei, Sagen er den, at saavidt mig bekjendt har ikke en eneste Søfarende udenfor Skipperforeningens Kredse her i Kjøbenhavn og ikke en eneste Søfarende, hverken Skipper eller Sømand udenfor Kjøbenhavn, udtalt sig til Gunst for det Forslag,